

TURCZI ISTVÁN

Rubén és Alfonso árnyéka összeér

Rubén Dario és Alfonso Cortéz
nicaraguai költők síremléke előtt
a leóni katedrálisban

Hol van a kéz, mely teremteni tud,
kérdesz hosszú utunk végén
a csukott szemű templom hűvösében.
Mint két, hangszerétől megfosztott
utcazenész, lehajtott fejjel ülünk
az oldalhajó kövezetén.
Ne számíts elragadtatásomra.
*Sosem tudhatod, kire mikor
kezdenek el hatni a szavaid.*
Akár egy időzített bomba,
megfeszül agyadban, kattog,
míg fel nem robban.
Ők, a haláltudók, bölcsőbbek nálunk.
Ha lecsukom a szemem, látom őket,
ahogy egymás mellett fekszenek,
s mint a füvek, belélegzik
a föld alatti fényt.
Minden hit és kétségbeesés alapja
az, ami megváltoztathatatlan.
Esteledik, és ez így lesz holnap is.
Miközben a vers konokul fut tovább
az elíziumi papírmezőkön,
Rubén és Alfonso árnyéka összeér.
„Úgy írd, ahogy mások imádkoznak.”
„Úgy élj, ahogy mások meghalnak.”
„Úgy halj, fenséggel, ahogy a nap lemegy.”
*Sosem tudhatod, kire mikor
kezdenek el hatni a szavaid.*
Önzésünket szemünkre hiába hányják

felnőtt fiaink, láva-szemű lányaink.
 Könnyezünk majd, mert hiányoznak,
 könnyezünk majd, mert tudjuk, mi is nekik.
 Azután fejet hajtunk, megpihenünk
 a leóni katedrális hűvösében,
 és az eggyévált árnyék résein áttörő
 lassú, lisztes ragyogásban
 gyűjtünk egy marék reményt.